

3661 2. Beh. af Forsl. f. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1875 til 31. Marts 1876.

3662

Dpmærksomheden paa forsømte og tilfidesatte Egne. Jeg troede iøvrigt, at dette var saa anerkjendt, at jeg egentlig ikke havde behøvet at udtale det, men jeg ser nu, at det er nødvendigt at gjentage det. Naar det ærede Medlem sagde, at han fandt det meget gavnligt, at der opkjøbtes store Hebestrækninger for at beplante dem med Skov, saa har jeg allerede sagt, at det ogsaa efter min Mening er tilbøieligt, nemlig forsaavidt Selskabet holder sig til sit oprindelige Formaal, kun at beplante Strækninger, der ikke egne sig til Opdyrking, men hvis Selskabet ogsaa beplanter disse, er det mindre heldigt. Hvad jeg iøvrigt har sagt om Selskabet, er Noget, der siges og tros af Mange, men jeg sagde ikke, at jeg ubetinget troede derpaa; jeg havde kun villet henlede Dpmærksomheden derpaa, for at Selskabet kunde se, at man ogsaa herfra havde Diet henvendt paa det, og kunde faae Leilighed til at fralægge sig det Overdrevne i de Rygter, der ere komne frem. Jeg slutter med at sige, at der vel er noget Overdrevet deri, men noget Sandt er der ogsaa deri. Den Mand, der staar i Spidsen for Selskabet, nemlig Kapitaen Dalgas, hvis Virksomhed iøvrigt har været saa velgjørende, har haadt Noget med disse Sammenkjøb at gjøre, og med Hensyn til Sandudstylingen fastholder jeg min Paastand saavel som ogsaa med Hensyn til Hebebanken.

Jagd: Jeg har ikke udtalt mig, som om den ærede sidste Læser havde angrebet Hebeselskabet, men jeg har udtalt, at det var en meget lunken Ros eller Anerkjendelse, han ydede det. Det var mine Ord, og forsaavidt kun jeg altsaa ogsaa berigtige, hvad den ærede Ordsfører i den Retning yttrede. Jeg har kun udtalt mig angaaende den lunke Anerkjendelse, Selskabet fik, og dette maa jeg endnu fastholde. Jeg skal nemlig bringe den ærede sidste Læser i Grindring, at han udtalte sig, som om Statens fremtidige Understøttelse burde betinges af, hvorvidt der blev taget Hensyn til de Bemærkninger, som han her fremkom med (J. H. Nielsen: Nei! betinget af, at Selskabet blev ved sit oprindelige Formaal). Lad ogsaa det være; men Selskabets oprindelige Formaal var vistnok i Almindelighed dette, at gjøre Heberne frugtbringende, og hvorledes det under sin Virksomhed og Udvikling kan opnaa dette Formaal, eet Sted ad een Vej og et andet Sted ad en anden Vej, tror jeg, at man foreløbig maa overlade Selskabet. Naar den ærede Ordsfører yttrede, at man kan være velvillig stemt mod en saadan Vir-

somhed og dog anse det for fuldt beføiet at undergive den en Kritik, da skal jeg indrømme, at naar man kan give en god og velgrundet Kritik, der er ledet af et saa velvilligt Die for Selskabets Virksomhed, at der gennem Kritiken gaar Dunst om at støtte Selskabet i Alt, hvad der er fortjensfuldt og rigtigt, saa er Kritiken naturligvis paa rette Sted; men Betingelsen er bestandig, at man med Velvilje bedømmer Virksomheden, og at Kritiken er vel begrundet. Dette kan jeg imidlertid ikke erkjende med Hensyn til de Ytringer, der kom fra den ærede sidste Læser; thi selv om Selskabet blandt de sammenkjøbte Strækninger har Jorder, som kunde egne sig til Opdyrking, maa vi dog erkjende, at de ikke ere opdyrkede, og at der kan gaa Snefe Nar, ja Menesteaalvere hen, inden de blive det. Der er Arealer nok foruden disse til Opdyrking, og jeg skal gjøre opmærksom paa, at en af de mest udmærkede Maader at forberede Opdyrkingen paa, er at indtage dem til Skov; der er mange Egne, hvor Jordens Frugtbarhed netop er udviklet ved foregaende Skovkultur. Men overhovedet maa jeg sige, at, saalænge vi i Sylland have store Strækninger henliggende, der aldeles ikke give Indtægt, maa vi være taknemmelige for enhver Maade, hvorpaa de gjøres frugtbringende, enten det sker ved Opdyrking eller ved Skovbrug eller paa anden Maade. Med Hensyn til en anden Ytring af det ærede Medlem, at jeg ikke skulde have opfattet rigtig Statens Transaktioner ved Salget af dens Domæner, veed jeg ikke, om det ærede Medlem mente, at disse Domæner gave Statskassen en forholdsvis saa ringe Indtægt, at det var en Fordel for Befolkningen, at de overgik til Private. Var dette hans Mening, da maa jeg sige, at der er nogen Sandhed deri, forsaavidt som man kan sige, at Alt, hvad der kommer Befolkningen tilgode, paa en Maade kommer ogsaa Staten tilgode; men man maa ikke give det for vid en Udstrækning, thi saa maa vi kunne sige, at den Lønning, der gives Embedsmændene ogsaa kommer Befolkningen tilgode, idet en Del af den har Gavn deraf, men i den Udstrækning vil det ærede Medlem vist ikke have sine Ord anvendte. Vist er det, at Staten som Stat taber en Indtægtskilde ved at sælge sine Domæner, og at den ved at anvende nogle Offre paa Tilplantning af Klitter og Hebe, kunde skabe andre Indtægtskilder, som kunde komme vore Efterkommere tilgode, og det var navnlig det, hvorpaa jeg henlede det høie Things Dpmærksomhed.